

WILLIAM WALKER ATKINSON

MINTIES
MAGNETIZMAS
— IR —
TRAUKOS DĖSNIS

*Mintimis prisitrauk
žmones, įvykius ir aplinkybes*

Turinys

Ižanga	11
--------------	----

PIRMA DALIS

MINČIŲ VIRPESIAI IR TRAUKOS DĖSNIS	15
1. Traukos dėsnis minčių pasaulyje	17
2. Pozityvių ir negatyvių minčių bangos	28
3. Apie mentalinės sferos lavinimą	36
4. Valios paslaptis	42
5. Netraukite prie savęs žalingų minčių	47
6. Baimės transformacija	54
7. Minčių kontrolė	62
8. Gyvybinės jėgos įtvirtinimas	65
9. Įpročių ugdymas ir atsakomybės prisiėmimas	68
10. Mylėkite savo tikslą	74
11. Protas ir smegenys	79
12. Didžiosios dinamikos jėgos	83
13. Paimkite, kas jums priklauso	88
14. Minčių traukos jėga ir baltoji bei juodoji magija ...	91

ANTRA DALIS

ASMENINIO MAGNETIZMO UGDYMASIS	107
15. Asmeninis magnetizmas:	
fizinis ir mentalinis aspektai	109
16. Nervinės jėgos stiprinimas	122
17. Nervinės jėgos projekcija į išorę	128
18. Aura ir minčių virpesių poveikis	132
19. Minčių žybsnis	135
20. Energinės dvikovos	140

TREČIA DALIS

DEŠIMT ENERGINĖS STIPRYBĖS PAMOKŲ	147
21. Pirmą pamoką:	
koncentracija – magnetizmo pagrindas	149
22. Antra pamoka:	
du stimulai	154
23. Trečia pamoka:	
elkitės, kaip elgiasi stiprūs žmonės	157
24. Ketvirtą pamoką:	
dideli troškimai ir maži norai	162
25. Penktą pamoką:	
daugiau klausykitės ir mažiau kalbėkite	166
26. Šeštą pamoką:	
būkite atkaklūs ir nesuklyskite užsibrėždami	
tikslus	169
27. Septintą pamoką:	
ugdykitės naudingus įpročius	174

28. Aštunta pamoka:	
gyvenkite dabar	180
29. Devinta pamoka:	
nugalėkite pyktį ir išvykite iš savęs žiurkę	183
30. Dešimta pamoka:	
dovanokite dovanas	191
Pabaiga	197

Įžanga

Prieš kurį laiką kalbėjau su vienu žmogumi, kurio pažiūros buvo grynai materialistinės. Mes palietėme minčių traukos dėsnių temą ir pašnekovas man pasakė, kad jis „tokiais dalykais“ netiki. „Mintis negali nieko pritraukti, – pareiškė jis. – Jeigu galėtų, visi žmonės būtų laimingi, sveiki ir turtingi. Juk kaip tik to mes trokštame, bet ar daug tokių žmonių jūs matote aplinkui?“ Pasakui jis pridūrė, jog jį patį ištiesai persekioja nesėkmės ir visi jo sumanymai žlunga, kad ir kiek jis stengtųsi. „Taip buvo visada ir visada bus tik taip, – liūdnai tarė. – Todėl kalbos apie minčių trauką neturi jokios prasmės. Mano gyvenimo patirtis liudija, kad mintys traukos jėgos neturi.“

Tačiau iš tikrųjų jo patirtis liudijo priešingai: minčių trauka egzistuoja! Mes pritraukiame tai, apie ką nuolat galvojame. Mano pažįstamo galvoje be paliovos sukosi mintys apie nesėkmes, todėl jo gyvenime nesėkmių buvo labai daug. Jis bijojo gyvenimo ir tos baimės įsikūnijo jo tikrovėje.

Deja, tokių žmonių labai daug. Mintys juk nebūtinai turi pritraukti pozityvius dalykus. Jeigu žmogus ko nors bijo, baimė persmelks jo mąstymą ir tokios „juodos“ mintys pradės traukti

tuos dalykus, kurių jis bijo. Tai yra dėsnis ir jo veikimą savo kailiu kas dieną patiria tūkstančiai, tačiau užuot padarę išvadas jie neigia dėsnį apskritai.

Tačiau yra ir kita žmonių kategorija. Jie pasitiki savimi, į visokias nesėkmes, jeigu jų pasitaiko, reaguoja optimistiškai ir nuosekliai artėja prie savo tikslų. Šiems žmonėms į pagalbą ateina galingasis minčių traukos dėsnis. Apie tokius sėkmės lydimus žmones sakoma, kad „likimo bangos jų nenuskundina“, kad „jie visada išlipa sausi iš vandens“ ir panašiai. Jie vadinami „laimės kūdikiais“ ir „laimingų atsitiktinumų numylėtiniais“, tačiau reikalas yra kur kas paprastesnis: sąmoningai ar nesąmoningai jie prižiūri savo proto sodą taip, kad jame nesudygtų negatyvių minčių daigai ir puoselėja tik pozityvius mintis.

Deja, turiu pasakyti, kad daugumos žmonių proto sodas apleistas ir jame viešpatauja piktžolės. Todėl mes ir aptarsime, ką daryti, kad proto sodą nuklotų šviesių minčių žiedai.

Aš dažnai miniu žodį „sėkmė“. Šis žodis apskritai smarkiai įaugęs į mūsų kultūrą. Tačiau iš tikrųjų jis šios knygos kontekste yra netikslus. Nes kai sakome, kad kam nors „pasisekė“, turime galvoje, jog tiesiog susiklostė palankios aplinkybės, nusišypsojo laimė ar atsitiko kas nors panašaus ir pats žmogus dėl to stengtis neturėjo. Iš savo patirties galiu pasakyti, kad čia laimingų atsitiktinumų nebūna. Viskas dėsninga. Atitrūkęs nuo obels obuolys krinta žemyn, nes jį veikia gravitacijos dėsnis. Kompasso rodyklė visad yra orientuota šiaurės kryptimi ir tai lemia Žemės magnetizmo dėsnis. Ir taip toliau. Tai natūralūs dėsniai ir toks pat natūralus yra dėsnis, sakantis, kad mintys pritraukia į save

panašius dalykus. Taigi jei intensyviai mąstome apie trokštamus dalykus ir išvejame iš galvos negatyvias mintis, troškimai anksčiau ar vėliau taps mūsų asmeninės tikrovės dalimi. Tačiau minčių traukos dėsnis yra mažiau pažintas nei kiti dėsniai, todėl mes ir kalbame apie sėkmę ar laimingus atsitiktinumus. Taigi aš irgi vartoju „sėkmės“ sąvoką, nors ir netiksliai, nes ji per daug paplitusi mūsų kultūroje ir kuo nors pakeisti ją šiandieną sunku. Manau, perskaite šią knygą jūs geriau suprasite, kas tai yra sėkmė ir koks dėsnis ją lemia.

Būkite drąsūs ir nebijokite norėti daug, nes maži norai nėra dorybė – jie tik atskiria jus nuo gausos šaltinio.

Jeigu priklausote daugumai, tikriausiai jau esate pavargę nuo nesibaigiančių bėdų ir nepritekliaus. Jūs tarsi bangų blaškomi keliautojai, kurie nemato priekyje pažadėtosios žemės kranto. Todėl pasistenkite susiderinti su visuotiniu minčių traukos dėsniu, tapkite jo dalimi, patirkite pozityvų jo veikimo aspektą ir atsiduokite natūraliai gyvenimo tėkmei.

Nusiteikite, kad jūsų gyvenime prasideda permainingas laikas!

PIRMA DALIS

MINČIŲ VIRPESIAI IR TRAUKOS DĖSNIS

*Mūsų proto galimybės begalinės.
O jeigu jas kas nors menkina,
tai tik tos ribos, kurias mes susikuriame patys.*

– NAPOLEON HILL

1

TRAUKOS DĒSNIS MINČIŲ PASAULYJE

Visatą valdo vienas pirmapradis Dėsnis. Jo apraiškos daugialypės. Vienos iš jų mums yra pažįstamos, jų veikimą esame patyrę. O apie kitas nieko nežinome, nors jos egzistuoja ir yra visiškai realios, jos – mūsų kasdienybės dalis. Problema tokia, kad mūsų uždaras protas atsisako pripažinti jų buvimą. Vis dėlto paslapties skraistė pamažėle sklaidosi ir mes jau linkę pripažinti, kad pasaulis nėra visiškai toks, koks atrodo iš pirmo žvilgsnio. Mes imame suprasti, kad mums skirtas kitoks vaidmuo, nei dauguma mūsų dabar mano. Tai labai gerai – vadinasi, mūsų protas po truputį ima vertis. Tai didelių pokyčių pradžia.

Mes drąsiai diskutuojame apie daugelį fizikos dėsnų, kuriuos studijavome mokyklose ir koledžuose, pavyzdžiui, mums visiškai aišku, kaip veikia Niutono atrastas gravitacijos dėsnis. Šis dėsnis yra viena iš pirmapradžio Dėsnio apraiškų. Kiti dėsniai taip pat yra pirmapradžio Dėsnio apraiškos. Tačiau vieną

pirmapradžio Dėsnio apraišką mes ignoruojame. Tai yra *minčių traukos dėsnis*. Taip, mes žinome, kad atomai, kurie sudaro visą materiją, traukia vieni kitus. Panašiai Žemė traukia prie savęs visus šalia esančius objektus, o Saulės traukos jėga išlaiko jos sistemos planetas savo orbitose. Tad štai ką dar turime žinoti: mintys taip pat traukia savęs link tam tikrus objektus, tam tikras kitas mintis ir įvykius. Tai yra dėsnis, o tiksliau – pirmapradžio Dėsnio apraiška. Šis galingas dėsnis daro nepaprastą įtaką mūsų gyvenimams. Štai kaip jį galima būtų suformuluoti: *viskas, apie ką mes galvojame, prie mūsų artėja*. Mintis traukia. Taip pat traukia ir norai ar baimės, nes tai irgi yra mintys.

Taigi viskas, ko norime, prie mūsų artėja. Ir taip pat artėja viskas, ko bijome ar nekenčiame, pavyzdžiui, liga. Medicinos istorijoje gausu pavyzdžių, kai žmonės patys prisišaukia ligą vien savo mintimis. Kai pačioje XIX amžiaus pabaigoje vokiečių mikrobiologas Robertas Kochas atrado tuberkuliozės bakterijas ir žmonės sužinojo, kad šia liga galima užsikrėsti tiesiog gatvėje, tuberkuliozės ligonių skaičius dramatiškai išaugo. Žmonės ėmė bijoti susirgti, juos nuolat „graužė“ mintys apie neišgydomą ligą, na, ir ligą jie prisišaukdavo. Taigi baimės persmelktos mintys žudo taip pat efektingai kaip kulka, tik lėčiau.

Tačiau mus labiau domintų atvirkščias įvykis, tai yra kaip minčių traukos jėga padeda ne susirgti, o pasveikti. Kad tai tikrai įmanoma, liudija išgijimai Prancūzijos Lurde ir kitose šventose vietose. Aš linkęs tikėti, kad žmogus, veikdamas išvien su dieviškosiomis jėgomis, gali iš tikrųjų pakeisti savo gyvenimo kryptį. Dar daugiau – žmogus pats yra gavęs dalelę dieviškumo ir viena iš tokio dieviškumo apraiškų yra minčių traukos jėga.

Žmonių gebėjimas išnaudoti minčių traukos jėgą iš tikrųjų yra nuostabus. Apie tai prikurta daug istorijų ir mums dabar sunku pasakyti, kiek jose yra tiesos, o kiek – žmonių fantazijos. Tačiau kad ir kaip būtų, tie pasakojimai atsiradę ne tuščioje vietoje. Štai visi esame girdėję, kad pirmykščių genčių šamanai atlieka ritualus, kurių tikslas yra prisikviesti lietu. Ritualai visiškai realūs, jie vyksta Polinezijoje, Pietryčių Azijos šalyse, o anksčiau tokius ritualus atlikdavo Amerikos indėnų gentys. Ritualus yra aprašę ir smalsūs keliautojai, ir mokslininkai antropologai, tyrę šių genčių gyvenimą. Bet iš tikrųjų mums svarbus klausimas yra toks: ar tie ritualai veiksmingi? Ar jie tikrai padeda sukelti lietu. Mūsų vakarietiškas protas kategoriškai sako: „Ne, tai yra tik primityvus tikėjimas, gamtos reiškinių mes valdyti negalime.“

Prieš kelerius metus susipažinau su vienu britų armijos majoru, kuris dešimt metų tarnavo Indijoje, Himalajų priekalnėse. Kurį laiką jis dirbo vietinėje administracijoje ir tos pareigos vertė jį daug važinėti po aplinkinius kaimus. Majoras man papasakojo tokį nutikimą:

Pasikinkę buivolus, mes iš savo būstinės Gangtoko mieste nuvažiavome į Čandaprugo kaimą. Mane lydėjo du indai, kurie kartu buvo ir mano vertėjai. Kai vakarieniavome pas kaimo seniūną, šis pasakė, kad ryt iš ryto čia prasidės įdomus renginys – vietinis budistų dvasininkas (lama) su keliais savo pagalbininkais atliks senovinį lietaus kvietimo ritualą, nes šias vietas jau antras mėnuo kankina neįprasta sausra. Šiaip ritualas uždaras ir svetimiems žiūrėti į jį neleidžiama, bet mums seniūnas pažadėjo padaryti išimtį. Iš ryto susirinkome Tistos upės pakrantėje. Lama užsidėjo kaukę, ji uždengė jo kūną nuo galvos iki krūtinės, ir

mušdamas būgnelį pradėjo šokti. Iš pradžių šoko su keliais savo padėjėjais, bet paskui prie jo prisijungė ir kiti kaimo gyventojai. Galiausiai beveik visas kaimas sukosi ratu ir giedojo keistus garsus. Vaizdas buvo kerintis. Centre šoko dvasininkas su padėjėjais, juos ratu buvo apstoję kaimelio vyrai, į dar didesnį ratą aplink vyrus buvo susibūrusios moterys su vaikais ir visi jie sukosi, trypė, kartojo neaiškius, bet įspūdingus garsus.

Gaila, kad negalėjome laukti ritualo pabaigos, nes su šviesa norėjome pasiekti kitą kaimą už kelių dešimčių mylių nuo čia.

Į Gangtoką grįžome po dviejų dienų ir antros dienos vakare pradėjo lyti. Lietus pylė ant visų aplinkinių kaimų.

Ar lietu tikrai pakvietė vietinis lama? Žinodamas, kokia galinga yra minčių traukos jėga, tokios galimybės neneigiu. Be to, aš atkreipiau dėmesį į vieną pasakojimo detalę: rituale dalyvavo beveik visas kaimas, gal koks šimtas žmonių. Ir visi jie buvo sutelkę savo protą į vieną dalyką – į lietų. Tad jų skleidžiamos vibracijos rezonavo tarpusavyje ir buvo iš tiesų labai stiprios.

Kitą iš esmės panašią istoriją man papasakojo vienas katalikų misionierius, grįžęs iš Amazonės miškų Brazilijoje. Jis savo akimis matė, kaip vietos indėnai medžioja kapibaras (tai toks vidutinio dydžio žvėris). Indėnai atogrąžų miško aikštelėje susėda ratu ir visi drauge ima kažką niūniuoti. Po kiek laiko iš miško pasirodo kapibara ir tada vienas iš indėnų į ją paleidžia strėlę. Sutelkę mintis indėnai priverčia žvėrį išlįsti iš slėptuvės ir tada jį sumedžioja.

Manau, kad laikui bėgant mokslas ras tikslų atsakymą į klausimą, kaip mūsų mintys, o ypač sutelktos grupės žmonių mintys, veikia gamtos reiškinius.

Kai pripažįstame, kad mintis yra energijos forma ir kad ji tarsi magnetas turi galios traukti prie savęs kitas mintis bei kitus objektus, mums galų gale tampa aišku, kodėl mūsų gyvenime atsitiko tas ar kitas įvykis, kodėl mums staiga pasisekė ar nepasisekė, kodėl šalia atsirado koks nors žmogus ar, atvirkščiai, koks nors žmogus mus paliko. Taigi tada atsiranda atsakymas į daugybę „Kodėl?“ Pasistengę suprasti, kaip veikia *minčių traukos dėsnis*, gauname didžiulį atlygį.

Tad kaipgi tai vyksta?

Kai žmogus mąsto, sugeneruotos mintys skleidžia subtilias eterines vibracijas, kurios yra tokios pat realios kaip ir šviesos ar garso bangos. Minčių galia reali kaip ir gravitacijos, magnetinė ar elektros jėga. Tiesa, mūsų jutimo organai minčių jėgos nefiksuoja, tačiau tai nereiškia, kad jos nėra. Lygiai taip pat mūsų jutimo organai nefiksuoja ir magnetinės jėgos, nors stiprūs elektromagnetai išlaiko kelių tonų svorį, vadinasi, tai visiškai reali ir galinga jėga.

Vis dėlto čia reikia pridurti, kad esama žmonių, kurie minčių vibracijas jaučia. Tokių liudijimų surinkta labai daug. Maža to, jei gerai pagalvotume, ir patys tikriausiai prisimintume atvejų, kai mums atrodė, kad „kažką jaučiame, bet negalime pasakyti, kas tai yra“. Labai dažnai tokią „neaiškią nuojautą“ sukelia būtent kitų žmonių mintys apie mus. Kartais jaučiame jų poveikį netgi tada, kai apie mus galvojantis žmogus yra už

daugybės kilometrų. Telepatija ir panašūs reiškiniai visiškai nėra tuščios fantazijos. Taigi tvirtinimas, kad minčių jėga neįjuntama, nėra visiškai tikslus. Elektros inžinierius Eliša Grejus (Elisha Gray) rašo:

Mes žinome, kad egzistuoja garso bangos, kurių žmogaus ausis nesugeba priimti, taip pat žinome, kad egzistuoja šviesos bangos, kurių nemato žmogaus akis (tačiau tas bangas priima kai kurių gyvūnų jutimo organai). Taigi tokių bangų egzistavimo faktas leidžia mums iškelti bent kelias hipotezes, susijusias su virpesine mūsų visatos prigimtimi. Viena iš hipotezių tokia, kad tam tikro virpesių dažnio juostoje egzistuoja dar nepažintų reiškinų pasaulis. Jis nepažintas todėl, kad jo dar nepavyko užčiuopti jokiais moksliniais prietaisais. Mums kol kas tai juodas kambarys, kuriame „kažkas“ yra, bet mes nežinome, kas tai.

Pridursiu, kad tas „juodas kambarys“ toks didelis, jog jame lengvai tilptų dar tiek pat fizikinių reiškinų, kiek mes esame iki šiol pažinę. Nėra jokių priežasčių neigti „juodo kambario“ egzistavimo, taip pat mes negalime tvirtinti, kad tie dar nepažinti reiškiniai nedaro mums įtakos. Vienas iš tų reiškinų yra minčių virpesiai. Taigi ne veltui yra sakoma, kad „mintys materialios“. Jos tokios pat materialios kaip ir kitos bangos, kurios yra persmelkusios visą mūsų gyvenamąją aplinką. Todėl išmokę valdyti minčių virpesius, įgysime nuostabią galią daryti tai, kas paprastai laikoma „stebuklais“.

Manau, ateis toks laikas, kai minčių vibracijas ims tyrinėti ir mokslas. Šis reiškinys bus aprašytas, išanalizuotas ir įvertintas kiekybiškai bei kokybiškai, kaip kad šiandieną, pavyzdžiui, yra

aprašyta elektra ar magnetizmas. Tačiau nebūtina laukti, kol tai bus padaryta. Galime pabandyti pasinaudoti šiuo reiškiniu jau dabar. Beje, kartais ir naudojames patys to nežinodami.

Dešimtmetė Greisė M. su tėvais iškylavo viename Mičigano valstijos miške. Tėvai ir vyresnis brolis net nepastebėjo, kaip artėjant vakarui mergaitė kažkur dingo. Jos puolė ieškoti, bėgo ten, bėgo šen, bet veltui. Sutemo, o rasti naktį žmogų miške atrodė visai neįmanoma. Nevilties apimtas tėvas nuvažiavo automobiliu į artimiausią miestelį ir pranešė apie įvykį šerifui, šis pažadėjo suorganizuoti pagalbą, bet tik iš ryto. Tėvas nusprendė, kad ryto laukti negalima, reikia imtis veiksmų tuojau pat. Kaip? Jis grįžo į stovyklą, pasiėmė žibintą ir tiesiog išėjo į mišką. Jis jautė, kad „kažkokia jėga“ jam rodo kryptį. Maždaug valandą ėjęs tamsoje, tėvas suklypo atsitrenkęs į savo dukrelę, kuri drebėdama sėdėjo po medžiu. Ji neturėjo jėgų net verkti...

Kaip nutiko toks visiškai neįmanomas dalykas? Matyt, tėvas ėjo ten, iš kur sklido mergaitės mintys. Ar galima tą įvykį paaiškinti kaip nors kitaip?

Asmeniškai pažįstu kelis žmones, kurie užsiima praktine telepatija. Ir nė vienas jų nebandė išsiaiškinti, „kaip tai veikia“. Kai nori perduoti ar priimti mintį, jie atpalaiduoja kūną ir sutelkia dėmesį – ir tai įvyksta!

Apie tai mes ir kalbėsime šioje knygoje.

Taigi mes jau žinome, kad egzistuoja minčių vibracijos. Mes nuolat spinduliuojame į aplinką silpnesnes ar stipresnes mintis ir

paskui renkame savo mentalinio veiksmo vaisius. Tuos vaisius mums sukuria minčių traukos jėga. Mūsų mintys pritraukia kitų žmonių mintis ir pačius žmones, formuoja įvairias situacijas, sukuria palankias ar nepalankias aplinkybes, padeda siekti sėkmės ar įstumia į nesėkmę. Viskas priklauso nuo dominuojančių minčių. Mintys apie meilę pakvies prie mūsų kitų žmonių meilę ir sukurs tokias aplinkybes, kad mes ją pajustume. O pykčio ir neapykantos persmelktos mintys įstums mus į tokias situacijas, kuriose patys tapsime pykčio ir neapykantos aukomis. Pozityvios mintys kuria gyvenimo harmoniją, o negatyvios mintys ją griaua. Štai kodėl sakoma, kad „Panašus traukia panašų“ arba „Kaip šauksi, taip atsilies“. O Biblijoje pasakyta taip: „Kas pikta aria ir bėdą sėja, tą patį jie ir pjauna.“ (Job 4, 8) Tai yra viena pagrindinių traukos dėsnio charakteristikų.

Jeigu mūsų mintys stiprios ir mes ilgai jas išlaikome galvoje nepakitusias, tai tampame tam tikru mentaliniu centru, kurio trauka būna dar stipresnė. Jei generuosime daug minčių apie meilę, turėsime daug meilės, kurią mums dovanos žmonės. Jei mūsų širdyje apsigyvens neapykanta, susilauksime neapykantos, o jei nuolatos galvosime apie kovą, nuolatos su kuo nors kovosime ir, galimas daiktas, mirsime nuo žaizdų, tikrų ar metaforiškų. Kiekvienas gauna tai, ką „užsisako“ savo proto bangomis. Jeigu šeimos galva iš ryto atsikėlė blogos nuotaikos, tikriausiai nuotaika suges visai šeimai pirmiau, nei jie visi sės pusryčiauti. Ir tikriausiai sėdėdamas prie stalo šeimos galva susilauks pagiežingų ir piktų savo šeimynykščių pastabų – tai bus jo mentalinis užsakymas. Tai svarbus traukos dėsnio aspektas. Žmogus pats susikuria nepalankią situaciją, o paskui skundžiasi, esą su juo kiti blogai elgiasi.